

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **Aneta Uhlová s. r. o.**
sídlem Jistebník č. p. 454, 742 82 Jistebník
zastoupená Rödl & Partner Tax, k. s.
sídlem Platněřská 191/2, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2022, č. j. 41463/22/5300-22441-712931,
ve věci daně z přidané hodnoty

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 8. 11. 2022, č. j. 41463/22/5300-22441-712931 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Rödl & Partner Tax, k. s., sídlem Platněřská 191/2, 110 00 Praha.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Finančního

Shodu s prvopisem potvrzuje

úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 10. 2. 2020, č. j. 426993/20/3215-50523-802345, platební výměr daně z přidané hodnoty, kterým byl žalobkyni za zdaňovací období červen roku 2018 vyměřen nadměrný odpočet o 252 000 Kč nižší oproti uplatněnému nadměrnému odpočtu.

2. Žalobkyně v úvodu žaloby za předmět sporu označila otázku, zda skutečně přijala zdanitelné plnění od společnosti Westody Office, s.r.o. (dále jen „WESTODY“) a byla tak oprávněna v souladu s § 72 a 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“) nárokovat DPH z vystaveného daňového dokladu č. 201850169 ve výši 252 000 Kč.
3. Následně žalobkyně popsala svůj obchodní model obchodu s nápojem Coca-Cola. Žalobkyně nápoj nakupuje na tuzemském trhu a dodává jej svým odběratelům převážně do Francie. Společně žalobkyni tyto obchody pomáhají realizovat zaměstnanec J. S. [současně člen představenstva společnosti CP-service, a.s. (dále jen „CP-service“), která pro žalobkyni zajišťuje přepravu], M. H. a pan Bernard Anton Wiesnet [jednatel společnosti WALZN s.r.o., dále jen „WALZN“].
4. Dále žalobkyně popsala, že v kontrolovaném období červen 2018 nebyla společnost CP-service, která obvykle prostřednictvím jiných přepravních společností zajišťovala logistiku, schopna kapacitně pokrýt poptávku žalobkyně. Pan S. se proto podle žalobkyně obrátil na pana Wiesneta, který zprostředkoval kontakt na společnost WESTODY a jejího jednatele pana Khopa, který následně zprostředkoval kontakt na přepravní společnost BESICO Trans, s.r.o. (dále jen „BESICO“). Tím, že společnost WESTODY zprostředkovala zajištění přepravy skrze přepravní společnost BESICO, přispěla k zisku žalobkyně. Za to žalobkyni fakturovala provizi ve výši 1 200 000 Kč a DPH.
5. Protože žalobkyně společnosti uhradila celé fakturované zdanitelné plnění v částce 1 200 000 Kč a DPH ve výši 252 000 Kč, nelze si podle ní představit, že by hradila neposkytnuté plnění. Žalovaný tak svým rozhodnutím nerespektoval zásadu daňové neutrality, podle SDEU je tuto zásadu možné porušit pouze při podvodu na DPH. Totéž žalobkyně namítala v odvolání a žalovaný takovou námitku nevypořádal. O provedení úhrady ve prospěch společnosti WESTODY nepanují pochybnosti, byť byla prokázána v pozdější fázi daňového řízení.
6. Žalobkyně také nesouhlasí s tím, jak byly provedeny výsledky pana Wiesneta a pana Khopa, tyto navrhovala provést opakovaně i s ohledem na to, že jim nebyly kladeny žádné dotazy na předmět činnosti WESTODY pro žalobkyni. Žalovaný obsah těchto výpovědí interpretoval v neprospěch žalobkyně, přestože v nich shledal řadu nejasností, které neodstranil. Takový postup je podle žalobkyně v rozporu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“). Žalovaný nesprávně vyhodnotil otázku provize svědka Wiesneta a společnosti WESTODY. Svědek Wiesnet vypověděl, že 50 % své provize postoupil za zprostředkování společnosti WESTODY. Na detaily toho, jak proběhl výpočet a fakturace však již svědek tázán nebyl. Pokud dále žalovaný vycházel pouze z výpovědi paní H., kterou jedinou uznal za věrohodnou svědkyni, nezohlednil dostatečně, že v daném období paní H. svou činnost nevykonávala a nefakturovala žádnou odměnu. Všechny zúčastněné subjekty „dal dohromady“ pan Wiesnet, což ostatně paní H. potvrdila, žalovaný se tím ale nezabýval.
7. Podle žalobkyně pak uplynula lhůta pro stanovení daně dne 13. 8. 2022 s tím, že provedená mezinárodní dožádání neměla vliv na běh této lhůty, protože nesouvisela se zjišťováním okolností sporného plnění. Dožadované zahraniční subjekty nebyly tázány na plnění společnosti WESTODY. K tomu žalobkyně odkázala na rozsudek NSS sp. zn. 1 Af

89/2021. Dále je v souladu s rozsudky NSS sp. zn. 9 Afs 69/2011 a sp. zn. 5 Afs 71/2009 zapotřebí existence rozumného předpokladu, že informace získané při mezinárodním dožádání budou pro dané řízení relevantní. Žalovaný pak doplnil mezinárodní dožádání za účelem zjištění, kdo uskutečnil zprostředkování u zahraničních odběratelů. Na to však žalobkyně reagovala již v odvolání, kde vysvětlila, že předmětem zprostředkování nebyl prodej zboží odběratelům ale zajištění kontaktu na dopravce BESICO.

8. Pokud žalovaný opakovaně uvedl, že nezpochybňuje obchodní model žalobkyně, ale pouze účast společnosti WESTODY na něm, přehlíží, že tuto spolupráci zajistil pan Wiesnet. Nebyl proto důvod, aby přímo žalobkyně jednala s panem Khopem a společností WESTODY potažmo přepravcem BESICO. Žalovaným rozporovaná faktura ve prospěch společnosti WESTODY se vztahuje právě k provizi za zprostředkování kontaktu na společnost BESICO a zajištění potřebné dopravní, skladovací a polepové kapacity, kde bez těchto služeb by žalobkyně obchody neuskutečnila. Podle žalobkyně pak žalovaný naznačil, že předmětné zdanitelné plnění mělo být fakturováno společnosti WALZN nebo CP-service. Oba subjekty jsou však plátcí DPH a nárok žalobkyně by nebylo možno upřít. Na tuto situaci přílehavě dopadá rozsudek NSS sp. zn. 1 Afs 499/2020, podle kterého k nároku na odpočet nemusí být dodavatel dostatečně identifikován, pokud je i přesto jasné, že je plátcem DPH. V závěru žaloby navrhla žalobkyně zrušit napadené rozhodnutí.
9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a správní spis s tím, že žalobní námitky jsou totožné jako námitky odvolací a v daňovém řízení tak již byly vypořádány. Žalovaný zdůraznil, že obchodní model žalobkyně jako takový nezpochybnil, ovšem ke zpochybnění došlo co do účasti společnosti WESTODY na tomto obchodním modelu. Společnost WESTODY měla podle žalovaného vstoupit do obchodního modelu žalobkyně ve stejné funkci, kterou již zajišťovala paní H. a společnost WALZN, tedy na pozici zprostředkování exportu. Žalobkyně nejprve uvedla, že ve spolupráci s WESTODY došlo ke zprostředkování kontaktu na jednu z odběratelských společností, poté v reakci na výzvu správce daně uvedla, že zprostředkování mělo týkat také logistického zajištění a konečně v odvolacím řízení přestala tvrdit, že předmětem spolupráce s WESTODY bylo zajištění kontaktu na zahraničního odběratele, a naopak bylo předmětem zajištění kontaktu na přepravce BESICO. Žalobkyně nedoložila žádné doklady o tom, zda a jak se WESTODY podílela na zprostředkování, nedoložila tedy, že od společnosti WESTODY přijala zdanitelné plnění. Pochybnosti žalovaného pak byly dále prohloubeny informacemi získanými mezinárodním dožádáním, ze kterého vyplynulo, že kontakty na zahraniční odběratele byly žalobkyni zprostředkovány paní H. a nikoliv společností WESTODY. Logistické služby pro žalobkyni prováděla řada společností včetně BESICO, přepravu však logisticky zajišťovala společnost CP-service a žalobkyně společnosti BESICO nikdy nic přímo nefakturovala.
10. Pokud se týče namítaného porušení zásady daňové neutrality, žalovaný uvedl, že k odepření nároku na odpočet z předmětné faktury došlo proto, že žalobkyně neprokázala splnění hmotněprávních podmínek nároku na odpočet podle § 72 a 73 ZDPH, nebyla tak narušena daňová neutralita. V řízení nebyla zjišťována chybějící daň, neboť ta je hodnocena až v případě splnění hmotněprávních podmínek nároku na odpočet a zkoumání případného daňového podvodu.
11. K námitce týkající se úhrady fakturované částky žalovaný uvedl, že ani doložení platby nevedlo k rozptýlení předestřených pochybností o faktickém uskutečnění zdanitelného plnění ze strany WESTODY ve prospěch žalobkyně. K tomu se žalovaný zabýval v hodnocení svědecké výpovědi pan Wiesneta výší fakturované částky a dospěl k závěru, že částka byla žalobkyni fakturována v jiné výši, než v jaké (tedy výši provize pro

WESTODY) o ní hovořil pan Wiesnet. Tento totiž mluvil o 50 % podílu ze své provize, což by činilo 772 230,50 Kč a nikoliv 1 200 000 Kč bez DPH. Žalovaný se zabýval též výpovědí paní H., která sice potvrdila, že byla v období konce roku 2017 a prvního čtvrtletí 2018 pracovní vytížena, a proto ji zastoupil pan Wiesnet a jeho společnost WALZN, avšak předmětná faktura spadá do zkoumaného období červen 2018, kdy jediný, kdo pro žalobkyni export nápojů do Francie zprostředkoval, byla paní H.

12. Skutečnost, že se pak žalobkyně rozhodla neúčastnit výsledků svědků (resp. v případě výsledku pana Wiesneta nekladla otázky) jde v důsledku k tíži žalobkyně a není to důvodem pro opakování výsledků. Svědecké výpovědi byly provedeny řádně a ve věci byl zjištěn skutkový stav dostatečně. Není tak dán žádný zákonný důvod pro opakování svědeckých výpovědí. Žalobkyni citované rozsudky jsou podle žalovaného nepřiléhavé.
13. Žalovaný také dospěl k závěru, že provedení mezinárodního dožádání ke třem odběratelským společnostem bylo nezbytné pro ověření tvrzeného podnikatelského modelu žalobkyně a zároveň nevyhnutelné s ohledem na to, že odběrateli jsou pouze 3 zahraniční (francouzské) společnosti. Z mezinárodních dožádání bylo také zjištěno, že kontakt na zástupce jednoho z odběratelů (pana H. H., o kterém žalobkyně tvrdila, že kontakt s ním zprostředkoval pan Khop ze společnosti WESTODY) zprostředkovala paní H. Žalovaný se pak francouzských subjektů sice adresně na společnost WESTODY nedotazoval, ptal se jich ale na obchodní model a zprostředkování obchodů a žádná ze společností neoznačila ani společnost WALZN ani společnost WESTODY ale naopak paní H. Tím podle žalovaného byla akcentována nevěrohodnost svědků Wiesmana a Khopa. Daňová kontrola byla zahájena dne 13. 8. 2018 a tříletá prekluzivní lhůta podle § 148 měla uplynout dne 13. 8. 2021. Platební výměr byl vydán již dne 10. 2. 2020. První mezinárodní dožádání bylo odesláno dne 17. 9. 2020 a poslední odpověď žalovaný obdržel dne 18. 2. 2022. prekluzivní lhůta tak uplynula až dne 15. 1. 2023.
14. V závěru vyjádření žalovaný upozornil, že v napadeném rozhodnutí jednoznačně popsal, že jeho pochybnosti se týkají faktického poskytnutí zprostředkovaného prodeje nápojů do Francie od společnosti WESTODY, nezpochybnil daňový doklad, ani své závěry neopřel o to, že dodavatelem byla jiná osoba odlišná od společnosti WESTODY. Rozsudek NSS ve věci Kemwater podle žalovaného na projednávanou věc nedopadá, protože žalobkyně nikde netvrdila, že plnění poskytl jiný subjekt.
15. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
16. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že dne 13. 8. 2018 byla zahájena u žalobkyně daňová kontrola na DPH mj. za zdaňovací období červen roku 2018. Prvostupňový správce daně provedenou daňovou kontrolou dospěl k závěru, že žalobkyně neunesla své důkazní břemeno ohledně uplatněného nároku na odpočet daně podle ustanovení § 72 a § 73 ZDPH z přijatého zdanitelného plnění od společnosti WESTODY. Toto jediné plnění je tak předmětem nyní projednávané věci. Za toto plnění společnost WESTODY vystavila žalobkyni fakturu za smluvní provizi za zprostředkování prodeje nápojů do Francie na základě smlouvy ze dne 5. 2. 2018; daňový doklad č. 201850169, evidovaný pod č. VF5201850169 – celkem: základ daně 1 200 000 Kč a daň 252 000 Kč. Tuto fakturu žalobkyně uhradila dne 27. 9. 2018 (v daňovém spise přiložena jako součást podání žalobkyně ze dne 27. 10. 2018). Z údajů v kontrolním hlášení korporace WESTODY za

předmětné zdaňovací období správce daně v procesu dokazování zjistil, že obchodní korporace WESTODY uskutečnění plnění pro odvolatele přiznala i řádně uhradila (viz úřední záznam v daňovém spise na č. j. 33197/22/5300-22441-712931 ze dne 5. 9. 2022).

17. Ekonomická činnost žalobkyně v předmětném zdaňovacím období spočívala v tuzemském nákupu nápojů značky Coca-Cola a jeho následném exportu do zahraničí, především do Francie. Na těchto obchodech se vedle žalobkyně podílely další osoby, a to paní H., která zajišťovala kontakt s odběrateli, pan Wiesnet (jednatel společnosti WALZN), který sháněl tuzemské dodavatele, a pan S., který prostřednictvím společnosti CP-service organizoval logistiku. Tyto čtyři osoby si následně kvartálně dělily rovným dílem zisk z těchto obchodů. Žalobkyně v daňovém řízení zejména tvrdila, že s ohledem na nárůst poptávky ze strany francouzských odběratelů nebyla schopna zajistit dostatečné přepravní kapacity. Nastalou situaci měl pomoci vyřešit pan Wiesnet, který zprostředkoval žalobkyni spolupráci se společností WESTODY, která měla následně zajistit další přepravní kapacity. Mezi žalobkyní a společností WESTODY za kterou jednal její jednatel pan Khop, byla dne 5. 2. 2018 uzavřena smlouva o zprostředkování, ve které se společnost WESTODY zavázala zprostředkovat žalobkyni prodej nápojů do Francie. Předmětnou smlouvu smluvní strany uzavřely prostřednictvím pana Wiesneta, aniž by se setkaly, což kromě smluvních stran potvrdil i pan Wiesnet, který byl k povaze navázání této spolupráce vyslechnut jako svědek. V rámci své svědecké výpovědi pan Wiesnet dále uvedl, že se ve prospěch společnosti WESTODY měl vzdát části své provize, konkrétně 50 %.
18. V řízení byl dále vyslechnut pan Khop (jednatel WESTODY), který nejprve vypověděl, že se na něj obrátil obchodník z Francie (svědek uvedl, že obchodníkem byl pan N. H. H. jednající za společnost *SARL Le Relais de la Chouannerie*), který poptával dodavatele potravin z ČR. Protože se nejednalo o obchodní činnost, ve které by společnost WESTODY podnikala, obrátil se pan Khop na pana Wiesneta, který zprostředkoval kontakt mezi žalobkyní a francouzským obchodníkem. K navazujícímu dotazu správce daně pan Khop popsal svou úlohu v těchto obchodech jako „zprostředkování obchodu, snaží se zajišťovat logistiku, shánět kamiony, provize je za zprostředkování prvotního kontaktu plus pomoc při zajišťování logistiky“. V řízení byla dále vyslechnuta paní H., která potvrdila, že standartně zajišťuje kontakt s odběrateli, uvedla, že s nimi pro žalobkyni jedná pouze ona (a to včetně spolupráce s panem H. H.). Společnost WESTODY nezmínila, avšak uvedla, že z důvodu vytíženosti v části roku 2017 a prvního kvartálního období roku 2018 delegovala práci na pana Wiesneta.
19. V daňovém řízení pak byla provedena mezinárodní dožádání, podstatné je především dožádání s dotazy na společnost *SARL Le Relais de la Chouannerie*, jejíž jednatel potvrdil spolupráci s paní U. a H., výslovně však neuvedl osobu pana Khopa, byť na ni a na společnost WESTODY nebyl tázán. Zbýlé odběratelské společnosti taktéž potvrdily spolupráci se žalobkyní. Jako důkaz hodnotil správce daně smlouvu uzavřenou mezi společnostmi WESTODY a BESICO, ve které se společnost WESTODY zavázala prosazovat společnost BESICO jako přepravce pro společnost CP-service. Společně s touto smlouvou byly předloženy faktury od společnosti BESICO vůči CP-service za přepravu, všechny jsou z roku 2018.
20. Správce daně dospěl k závěru o neprokázání uskutečnění zdanitelného plnění, a proto vydal dodatečný platební výměr, kterým žalobkyni snížil uplatněný nadměrný odpočet za předmětné zdaňovací období.

21. K odvolání žalobkyně žalovaný napadený platební výměr potvrdil. Žalovaný shledal daňový doklad předložený žalobkyní jako příliš obecný, neboť z něj nebylo zřejmé, jakým způsobem měly být zprostředkovatelské služby žalobkyni poskytnuty, na jakém konkrétním místě, v jakém časovém úseku, za jakých podmínek a jaký byl jejich skutečný rozsah, ani jakákoliv další bližší specifikace těchto služeb. Dále žalovaný konstatoval, že z vyjádření žalobkyně nebylo jasné, zda vůbec byla společnost WESTODY oprávněna fakturovat poskytnutí zprostředkovatelských služeb žalobkyni, když dané zprostředkování služeb inicioval a koordinoval pouze pan Wiesnet skrze svou korporaci WALZN. Smlouvu o zprostředkování uzavřenou mezi žalobkyní a WESTODY žalovaný hodnotil jako velice obecnou, bez konkrétní specifikace času, způsobu, rozsahu apod. Jako důkazní prostředek smlouva nikterak neprokázala faktické uskutečnění přijatého předmětného zdanitelného plnění. Svědeckou výpověď pana Michala Khopa hodnotil žalovaný jako nevěrohodnou a nekonkrétní, svědeckou výpověď pana B. A. Wiesneta hodnotil jako nevěrohodnou. Jako věrohodnou shledal žalovaný pouze výpověď paní H. Celkově podle žalovaného výpovědi nenašly k unesení důkazního břemene žalobkyně, neboť první dvě nemohly být použity jako důkaz pro svou nevěrohodnost příp. nekonkrétnost a paní H. nepotvrdila faktickou spolupráci žalobkyně se společností WESTODY a nelze ji proto ani osvědčit jako důkaz o tom, zda se přijaté zdanitelné plnění fakticky uskutečnilo tak, jak je deklarováno na sporném daňovém dokladu. Informace získané v rámci mezinárodního dožádání a od korporace BESICO podle žalovaného pouze prohloubily pochybnosti o faktickém uskutečnění předmětného zdanitelného plnění společností WESTODY odvolateli, neboť činnost této společnosti a společnosti Walzn nikdo ze zahraničních zprostředkovatelů nepotvrdil. Tyto důkazní prostředky prokazují pouze to, že obchodní korporace BESICO pro korporaci CP zajišťovala přepravu zboží (převážně nápojů) do zahraničí.
22. S ohledem na uplatněnou námitku prekluze se soud nejprve zabýval otázkou plynutí lhůty pro stanovení daně. Předně soud konstatuje, že datum prekluze určené žalobkyní na den 13. 8. 2022 je nesprávné. Daňová kontrola byla zahájena dne 13. 8. 2018 a platební výměr v této věci byl správcem daně vydán již dne 10. 2. 2020. Nenastal tedy důvod pro prodloužení lhůty ve smyslu § 148 odst. 2 daňového řádu. Za standardních okolností by tak k prekluzi došlo dne 13. 8. 2021. Ve věci však byla vypravena mezinárodní dožádání. Žalobkyně sice namítla, že tato dožádání nebyla účelná, krajský soud však tento názor nesdílí. Podle soudu je třeba dát za pravdu žalovanému v tom, že dožádání byla nezbytná pro ověření obchodního modelu žalobkyně a pro zjištění okolností navázání spolupráce se zahraničními odběrateli.
23. Lhůta pro stanovení daně neběží podle § 148 odst. 4 písm. f) daňového řádu ode dne odeslání žádosti o mezinárodní dožádání při správě daní až do dne obdržení odpovědi na tuto žádost nebo do dne odeslání oznámení o ukončení mezinárodní spolupráce při správě daní v dané věci. Provedením mezinárodních dožádání u třech společností IFC, SAS SCMOM, SARL1, došlo k přerušení běhu prekluzivní lhůty následovně: první mezinárodní dožádání bylo odesláno do Evropské unie dne 17. 9. 2020, a pak byla následně odeslána dožádání dne 2. 10. 2020 a 23. 9. 2021. Poslední odpověď na dožádání (odeslaného dne 2. 10. 2020) obdržel žalovaný v důsledku reklamace a následné urgencye až dne 18. 2. 2022. Prekluzivní lhůta tak uplynula až dne 15. 1. 2023. Informace o odběratelích a jejich spolupráci se žalobkyní podle soudu nebylo možné ověřit jinak, než prostřednictvím mezinárodního dožádání. Taktéž byla dožádání vypravena v době, kdy bylo zapotřebí zjistit tyto relevantní informace, a nikoliv v době, kdy by se potenciálně blížil konec lhůty podle § 148 daňového řádu.

24. Krajský soud se nicméně rozchází se žalovaným v hodnocení otázky prokázání uskutečnění zdanitelného plnění. Je sice pravdou, že některé z důkazů si částečně odporují, ve zbytku však tvoří funkční celek, zejména pokud se týče svědeckých výpovědí. Pan Khop (za společnost WESTODY) se sice ve své výpovědi rozchází se žalobkyní a se skutečnostmi zjištěnými z mezinárodního dožádání v tom, jakým způsobem byla navázána spolupráce se společností *SARL Le Relais de la Chouannerie*, současně však pan Khop uvedl, že pro žalobkyni měl v rámci spolupráce zprostředkovat uskutečnění obchodů. Do toho, byť poměrně obecného vymezení, nepochybně může patřit i zajištění přepravy, a to i když takové zajištění přepravy může spočívat pouze ve zprostředkování kontaktu na přepravní společnost. K takovéto spolupráci přitom strany (žalobkyně a WESTODY) uzavřely smlouvu ze dne 5. 2. 2018, a ta, byť je formulovaná obecně, plnění takové povahy pokrývá. Na konkrétní náplni předmětu plnění podle této smlouvy (zprostředkování kontaktu) se shodli jak žalobkyně, tak pan Khop, a nadto povahu tohoto zprostředkování potvrdil i pan Wiesnet. Krajský soud pak nesouhlasí s tím, že by plnění ze strany WESTODY mělo být poskytnuto ve skutečnosti panu Wiesnetovi, jak žalovaný v napadeném rozhodnutí naznačoval (např. v podtržením zvýrazněné části odst. 37 napadeného rozhodnutí). Takový závěr žalovaného pak nedává smysl za situace, kdy žalovaný bez výhrad akceptoval obchodní model žalobkyně spočívající ve spolupráci čtyř subjektů s rozdělenými úkoly, ve kterém byla žalobkyně v podstatě hlavním obchodníkem (obchodním a smluvním partnerem dodavatelů a odběratelů), a kde si z provedených obchodů si tyto čtyři dotčené subjekty dělily provizi. Pokud by tak WESTODY poskytla plnění panu Wiesnetovi, v důsledku kterého došlo k uskutečnění obchodů žalobkyně, poskytla tak podle soudu zprostředkovaně plnění celému tomuto obchodnímu celku čtyř subjektů.
25. Takovou interpretaci posiluje i výpověď pana Wiesneta, který sám uvedl, že za zprostředkování přepravních kapacit postoupil společnosti WESTODY část své provize. Tuto výpověď přitom rozhodně nezpochybňuje bez jakýchkoliv dalších skutečností fakt, že svědek vypověděl, že WESTODY postoupil 50 % své provize a ve skutečnosti WESTODY žalobkyni fakturovala částku 1 200 000 Kč bez DPH. Pan Wiesnet totiž v předmětném období žalobkyni fakturoval provizi ve výši 344 461 Kč a součet obou těchto částek činil 25 % podíl z celkového zisku na obchodech s nápojem (25 % z 6 177 844 Kč = 1 544 461 Kč, s čímž ostatně pracoval žalovaný). Součet částek odpovídá celkovému podílu a pouhá skutečnost, že svědek Wiesnet popsal dělení provize mezi sebe a WESTODY v jiném podílu, jej jako svědka nečiní ve zbytku jeho výpovědi nevěrohodným.
26. Obě výpovědi (pana Khopa a pana Wiesneta) se pak nutně nedostávají do rozporu s výpovědí paní H., kterou jako jediný žalovaný uznal jako věrohodnou svědkyni. Paní H. totiž uvedla, že se na obchodních transakcích počátkem roku 2018 nepodílela a její místo zastoupil pan Wiesnet. To koresponduje s výpovědí pana Wiesneta a také se skutečností, že smlouva o spolupráci mezi WESTODY a žalobkyní byla v důsledku iniciativy pana Wiesneta uzavřena dne 5. 2. 2018, tedy v době „přestávky“ paní H. Tuto verzi navíc posilují shodná tvrzení svědků a žalobkyně o tom, že ke navázání spolupráce s WESTODY došlo v průběhu poptávky po nápoji ze strany odběratelů v počátku roku 2018, pomine-li soud rozpor ve výpovědi svědka Khopa ohledně navázání spolupráce se společností *SARL Le Relais de la Chouannerie* a jejím jednatelem panem Herve. Tento rozpor je však pouze dílčí co do celého rozsahu a předmětu spolupráce a nadto se týká jen jednoho z odběratelů žalobkyně.

27. Podle soudu jsou pak nedostatečné i závěry zejm. na konci odst. 40 napadeného rozhodnutí) týkající se časové souvislosti sporné faktury s obdobím, ve kterém se sjednávání obchodů neúčastnila paní H. Žalovaný sám konstatoval, že předmětná faktura mohla být za období duben, květen a červen 2018, kdy se paní H. již obchodů účastnila, to však bez dalšího vůbec nevylučuje možnost, že k navázání spolupráce mezi žalobkyní mohlo dojít v 1. kvartálu roku 2018 (kdy byla uzavřena smlouva ze dne 5. 2. 2018), a tedy bez účasti paní H., a k samotné realizaci (zprostředkování přepravních kapacit a konečně realizaci samotné přepravy, v důsledku které vznikl žalobkyni zisk a bylo tedy možno zjistit výši provizi) až v 2. kvartálu roku 2018 bez dalšího přičinění paní H.
28. Dále má soud za to, že žalobkyně podle spisového materiálu prokázala uhrazení sporné faktury, byť po splatnosti. Otázku provedení platby žalovaný hodnotil podle soudu nepřiměřeně přísně a ve své úvaze spojil několik nesouvisejících skutečností. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že pozdní provedení platby žalobkyni k tíži nekladl, z napadeného rozhodnutí však podle soudu spíše vyplývá, že se žalovaný rozhodl uskutečnění platby jako důkaz o realizaci předmětného plnění neakceptovat tak říkajíc za každou cenu. V odst. 33 napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že úhrada nebyla v měsíci, ve kterém nastala splatnost, provedena. Následně v odst. 49 napadeného rozhodnutí žalovaný připustil zaplacení předmětné faktury, současně však žalobkyni vyčetl, že doklad o provedení platby nedoložila již v řízení před správcem daně. Na to se žalovaný vrátil ke své úvaze ohledně procentního rozdělení výše podílu mezi pana Wiesneta a WESTODY, tato úvaha však podle soudu postrádá souvislost s otázkou provedení platby a splatností faktury z časového hlediska. Nadto tato úvaha, jak soud popsal výše, není z hlediska prokázání uskutečnění zdanitelného plnění příliš relevantní. Toto své hodnocení pak žalovaný završil odkazem na judikaturu NSS (rozsudek ze dne 31. 7. 2018, č. j. 3 Afs 216/2017-33, ve kterém NSS dospěl k závěru, že *„úhrada fakturované částky mezi dvěma subjekty neprokazuje, za co bylo skutečně zapláceno, a může tak jít například i o fiktivní faktury bez věcného opodstatnění.“*) aniž by reflektoval, že předmětné plnění může být poněkud abstraktní když spočívá v pouhém poskytnutí kontaktů, že pro takové plnění existuje mezi stranami smlouva, a konečně že realizaci takového plnění shodně potvrzuje žalobkyně a další dva svědci. Za stávající důkazní situace tak realizace zdanitelného plnění podle soudu zpochybněna nebyla.
29. Výše popsané závěry pak okrajově, i když poměrně vhodně, doplňuje existence smlouvy mezi WESTODY a BESICO, kde se WESTODY zavázala prosazovat společnost BESICO jako přepravce pro společnost CP-service. V konečném důsledku tak došlo také k naplnění této smlouvy, společnost BESICO se stala jednou z přepravních společností v rámci obchodního modelu žalobkyně a přepravu v rámci tohoto obchodního modelu dále organizovala společnost CP-service, jak žalobkyně od počátku uváděla. Jakkoliv tak nevznikl přímý smluvní vztah mezi žalobkyní a BESICO, zprostředkovaně došlo k tomu, že WESTODY dle smlouvy uzavřené se žalobkyní přes další subjekt zajistila realizaci přepravy zboží za zahraničními zákazníky, tedy splnila to, k čemu se smluvně zavázala a co od počátku žalobkyně tvrdila. Za stávající situace tak žalobkyní tvrzená skutková verze ob stojí a bez dalších relevantních skutečností a případných časových souvislostí (např. co se týče okamžiku navázání spolupráce mezi jednotlivými subjekty) neobstojí závěr žalovaného o neprokázání uskutečnění předmětného fakturovaného plnění.
30. Pokud se týče dalších námitek žalobkyně, ohledně narušení principu neutrality daně, soud konstatuje, že tato otázka prozatím nemá v projednávané věci své místo, pokud je doposud předmětem řízení posuzování splnění hmotněprávních podmínek nároku na odpočet DPH.

Ohledně odkazů žalobkyně na rozsudek NSS sp. zn. 1 Afs 499/2020 (vydaný v návaznosti na rozsudek SDEU C-154/20 Kemwater ProChemie), soud konstatuje, že jádrem napadeného rozhodnutí je posuzování otázky uskutečnění zdanitelného plnění jako takového a případná otázka dodavatele je až návazná a tedy předčasná.

31. Z výše uvedených závěrů soudu plyne, že napadené rozhodnutí je nezákonné, a proto je krajský soud § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž jsou správní orgány vázány právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

32. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce byl v řízení procesně úspěšný a vzniklo mu tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Doplnění žaloby ze dne 12. 1. 2023 pak podle soudu neobsahovalo žádné relevantní skutečnosti, ani relevantní argumenty, které by nebylo možno zjistit již ze samotné žaloby. Náklady žalobce tak tvoří:

a)	zaplacený soudní poplatek		3 000 Kč
b)	náklady právního zastoupení advokátem		
Ⓜ)	odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 3 100 Kč / úkon při těchto úkonech právní služby:	§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) § 11 písm. a) a d) odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb.	6 200 Kč
1)	příprava a převzetí věci		
2)	sepis žaloby		
Ⓜ)	pašální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč / úkon při 4 úkonech právní pomoci vypočtených pod písm. Ⓜ)	§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.	600 Kč
Ⓜ)	Daň z přidané hodnoty 21 %	§ 57 odst. 2 s. ř. s.	1 428 Kč
	<i>Celkem</i>		<i>11 228 Kč</i>

33. Soud uložil žalovanému zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to podle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „o. s. ř.“) k rukám osoby, která žalobkyni v řízení zastupovala. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 19. prosince 2024

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje